

Ağaçlandırma Yönetmeliğinde Yapılan Değişiklik Üzerine...

Doç. Dr. Aynur Aydın COŞKUN

İ.Ü. Orman Fakültesi

Çevre ve Orman Hukuku Anabilim Dalı

34473 Bahçeköy İstanbul

0 212 226 17 99

0 212 226 11 00/25394

aynur90@istanbul.edu.tr

Giriş

1982 Anayasasının, ormanların korunması ve geliştirilmesini amaçlayan 169. maddesinin ağaçlandırma faaliyetleri açısından somutlaşması, 6831 sayılı Orman Kanunu'nun 57-63. maddeleri ile olmuştur. Orman sahasını artırmak amacıyla yapılacak ağaçlandırma faaliyetleri hakkındaki hükümlerin uygulama usul ve esaslarını göstermek için de, Ağaçlandırma Yönetmeliği yürürlüğe girmiştir. Yönetmelik¹, yürürlüğe girdiği tarihten bu yana değişikliklere uğramış ve konuyla ilgili en son düzenleme geçtiğimiz Nisan ayında gerçekleştirilmiştir. Bu Yönetmelik düzenlemesi ile 2003 tarihli Yönetmeliğin 18 maddesinde değişiklik yapılmış ve metne 1 geçici madde eklenmiştir. Yapılan bu değişikliklerin bazıları, geçen süre içinde yargı kararları ile iptal edilen ve bu nedenle metinden çıkartılması zaruri olan terimlere ilişkindir. Bir kısmı, 5531 sayılı Meslek Yetki Kanunu'nda², orman mühendislerine tanınan hak ve yetkilere uyum sağlamak amaçlı değişikliklerdir. Diğer değişiklikler ise, ağaçlandırma, imar ihya ve erozyon kontrolü faaliyetlerinin³ usul ve esaslarında köklü değişiklikler getiren düzenlemelerdir. Bu çalışmada, 2009 değişikliği, sadece, ağaçlandırmaya konu alanlar ve bu alanlarda yapılacak bina ve tesisler bakımından ele alınmıştır. Amaçlanan, söz konusu değişikliklerle getirilen esasların ortaya konulması ve Orman Kanunu ve Anayasa çerçevesinde uyumluluk analizinin yapılmasıdır. Bu şekilde, olası aksaklıkların ve/veya aykırılıkların belirlenmesi ve gerçekleşmesi muhtemel olumsuzlukların öngörülmesi hedeflenmektedir.

Ağaçlandırma İznine Konu Alanlarda Yapılan Değişiklik

Yönetmeliğin, çalışmaya konu 8.maddesi, özel ağaçlandırma, özel erozyon kontrolü ve özel imar ihya yapılabilecek alanlar ile bunlara ilişkin uygulama usul ve esaslarını ortaya koymaktadır. 2003 tarihli Yönetmeliğin ilk halinde, bu tür çalışmalara konu edilebilecek ve edilemeyecek olan alanları saymak suretiyle 2 fıkra şeklinde düzenlenen madde, 2009 değişikliği ile 5 fıkra haline getirilmiştir.

2003 Yönetmeliğinin ilk şeklinde,

- Turizm alanı olarak ilan edilen yerler,
- Tarihi arkeolojik ve birinci derece doğal sit alanları,
- Deniz kıyı kenar çizgisi içerisinde ve bitişğinde kalan alanlar,
- Bakanlar Kurulu kararıyla muhafazaya ayrılan ve ilan edilen yerler,
- Toprak muhafaza karakteri taşıyan yerler,
- 2873 sayılı Milli Parklar Kanunu kapsamında ilan edilen yerler,
- Amenajman planlarında; bozuk orman, orman toprağı, orman içi açıklık olarak görünmesine rağmen verimli orman niteliğini kazanmış alanlar,

¹ Türkiye'de ağaçlandırma çalışmaları 27.08.1984 tarih ve 18502 sayılı Resmi Gazetede yayımlanan Ağaçlandırma Yönetmeliğinin yürürlüğe girmesi ile başlamıştır. Daha sonra Yönetmelik, 1987, 1989, 1994, 1998, 2002, 2003, 2004, 2005, 2009 yıllarında değişikliklere uğramıştır.

Ağaçlandırma Yönetmeliği 26/6/1994 tarih ve 21972 sayılı Resmi Gazete

Ağaçlandırma Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik 22/10/1996 tarihli 22795 sayılı Resmi Gazete

Ağaçlandırma Yönetmeliği 23.02.1998 tarih ve 23267 sayılı Resmi Gazete

Ağaçlandırma Yönetmeliği, 09.10.2003 tarih ve 25254 sayılı Resmi Gazete

Ağaçlandırma Yönetmeliğinin Bazı Maddelerinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik 7.7.2004 tarih ve 25515 sayılı Resmi Gazete

Ağaçlandırma Yönetmeliğinin Bazı Maddelerinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik.30.04.2009 tarih ve 27215 sayılı Resmi Gazete

2 Orman Mühendisliği, Orman Endüstri Mühendisliği Ve Ağaç İşleri Endüstri Mühendisliği Hakkında Kanun, Kabul Tarihi: 29 Haziran 2006, Resmi Gazete ile Neşir ve İlânı: 8 Temmuz 2006 - Sayı: 26222

3 Yönetmelik içinde, ağaçlandırma, imar ihya ve erozyon kontrolü faaliyetleri olarak tanımlanan tüm faaliyetler metin içinde okuma kolaylığı sağlayabilmek adına "ağaçlandırma faaliyetleri" olarak ifade edilmiştir.

- Verimli orman bütünlüğü içinde kalan 10 hektardan küçük orman içi açıklıklar ve bozuk orman alanlarının bu faaliyetlere konu *edilemeyeceğine* hükmolunmuştur.

2009 değişikliği ile ağaçlandırmaya konu edilmeyen pek çok alanın statüsü değiştirilmiş ve izne konu hale getirilmiştir.

- Turizm Alan ve Merkezleri ile Kültür Turizm Koruma ve Gelişim Bölgeleri kapsamındaki alanlar,
- Bakanlar Kurulu kararıyla muhafazaya ayrılan ve ilan edilen yerler,
- Toprak muhafaza karakteri taşıyan yerler,
- 2873 sayılı Milli Parklar Kanunu kapsamındaki yerler,
- 2872 sayılı Çevre Kanununa göre “Özel Çevre Koruma Bölgesi” olarak ilan edilen yerler ve
- Maden arama ruhsatı kapsamında bulunan ancak, Bakanlıkça muvafakat veya izne konu edilmemiş alanların söz konusu faaliyetlere konu edilebileceğine hükmolunmuştur.

Bu önemli değişikliği birarada görmek açısından aşağıdaki tablo kolaylaştırıcı olacaktır.

2003 Yönetmeliği Alanlar	İzne Konu Olmaları	2009 Yönetmelik Değişikliğinde Alanlar	İzne Konu Olmaları
Turizm alanı olarak ilan edilen yerler	Konu edilemez	Turizm alanı olarak ilan edilen yerler	Konu Edilebilir.
Bakanlar Kurulu kararıyla muhafazaya ayrılan ve ilan edilen yerler	Konu Edilemez	Bakanlar Kurulu kararıyla muhafazaya ayrılan ve ilan edilen yerler	Konu Edilebilir
Toprak muhafaza karakteri taşıyan yerler	Konu Edilemez	Toprak muhafaza karakteri taşıyan yerler	Konu Edilebilir
2873 sayılı Milli Parklar Kanunu kapsamında ilan edilen yerler	Konu Edilemez	2873 sayılı Milli Parklar Kanunu kapsamında ilan edilen yerler	Konu Edilebilir
Tarihi arkeolojik ve birinci derece doğal sit alanları	Konu Edilemez	HÜKÜM YOK	-----
Deniz kıyı kenar çizgisi içerisinde ve bitişğinde kalan alanlar	Konu Edilemez	Deniz kıyı kenar çizgisi içerisinde (<i>bitişğinde ifadesi kaldırıldı</i>) kalan alanlar	Konu Edilemez (Farlı düzenleme)
Amenajman planlarında; bozuk orman, orman toprağı, orman içi açıklık olarak görünmesine rağmen verimli orman niteliğini kazanmış alanlar	Konu Edilemez	Amenajman planlarında; bozuk orman, orman toprağı, orman içi açıklık olarak görünmesine rağmen verimli orman niteliğini kazanmış alanlar	Konu Edilemez
Amenajman Planında Bozuk orman alanı gözüken yerler, ağaçsız orman toprakları	Konu Edilebilir	Amenajman Planında ve aktüel olarak verimli orman alanları dışındaki orman sayılan yerler	Konu Edilebilir
Amenajman planlarında; bozuk orman, orman toprağı, orman içi açıklık olarak görünmesine rağmen verimli orman niteliğini kazanmış alanlar	Konu Edilemez	Amenajman planlarında; bozuk orman, orman toprağı, orman içi açıklık olarak görünmesine rağmen verimli orman niteliğini kazanmış alanlar	Konu Edilemez
Verimli orman bütünlüğü içinde kalan 10 hektardan küçük orman içi açıklıklar ve bozuk orman alanları	Konu Edilemez	AYNI HÜKÜM YOK	-----
		2872 sayılı Çevre Kanunu'na göre “Özel Çevre Koruma Bölgesi” olarak ilan edilen yerler	Konu Edilebilir.
		Maden arama ruhsatı kapsamında bulunan ancak, Bakanlıkça muvafakat veya izne konu edilmemiş alanlar	Konu Edilebilir

Başlangıçta da belirtildiği üzere, normlar hiyerarşisine göre, Yönetmeliğin yasal dayanağı 6831 sayılı Orman Kanunu ve üst ölçekte 1982 Anayasasıdır. Kanununun 57. maddesi, ağaçlandırma faaliyetlerinin amacını, “orman sahasını artırmak” olarak açıklamış ve ağaçlandırma yapılabilecek alanları belirlemiştir. Buna göre; “*orman sınırları içinde yangın ve çeşitli sebeplerle meydana gelmiş açıklıklarda, Verimsiz, vasıfları bozulmuş ve amenajman planlarında toprak muhafaza karakteri taşımadığı halde muhafazaya ayrılmış orman alanlarında, Devlete ait olup orman yetiştirme muhiti şartları bakımından elverişli olan yerlerde*” ağaçlandırma yapılabilecektir.

Kanunun düzenlemesi ile Yönetmeliğin 2003 düzenlemesi uyumlu görünmektedir. 2009 değişikliği ile getirilen 8. maddenin b ve c fıkralarında sayılan ve turizm alan ve merkezlerini, korunan alanları, özel çevre koruma bölgelerini ve hatta toprak muhafaza karakteri taşıyan yerleri potansiyel özel ağaçlandırma, erozyon kontrolü ve imar ihya uygulamalarına konu edilebilir hale getiren Değişiklik ise Kanun’un ruhuna ve amacına aykırılık içermektedir. Bu konunun dikkatle ve ciddiyetle Anayasa ve Yasaya aykırılık açısından ele alınması gereklidir.

Ağaçlandırma alanlarında İnşaa Edilebilecek Tesislerde Yapılan Değişiklik

“*Özel Ağaçlandırma, Özel Erozyon Kontrolü, Özel İmar-İhya ve Özel Fidanlık Sahalarında İnşaa Edilebilecek Tesisler*” başlıklı 17. maddede çeşitli değişikliklere gidilmiştir. Bu maddede orman alanlarında, hazine arazilerinde ve sahipli arazilerdeki yapılaşma izni ele alınmıştır. Göze çarpan ilk ve en önemli değişiklik, “*devlet ormanlarında yapılaşmaya izin verilemez*” ifadesinin madde metninden çıkartılmış olmasıdır. Yönetmeliğin ilk halinde, 6831 sayılı Orman Kanunu 17. maddesine paralel olarak yapılaşma yasaklanmış, ancak bu yasağın istisnaları altında sayılmıştır. Bu istisnalar; “*B tipi ulaşım yolu, koruma ve üretim amaçlı taşınabilir konteyner, karavan ile sulama şartı öngörülen ağaçlandırma sahalarının su ihtiyacının karşılanması amacıyla taşınabilir su deposu veya toprak sulama havuzu, su isale hattı, su kuyusu ve elektrik tesisleridir*”. 2009 değişikliğinde, devlet ormanlarında yapılaşmayı engelleyen amir hüküm konulmaksızın, bu sahalarda inşaa edilebilecek tesislerin sayılması yoluna gidilmiştir. Bu tesisler; “*üretim, bakım ve koruma amaçlı konteyner/karavan ile hangar-depo, su deposu, sulama ve yangın havuzu, su isale hattı, su kuyusu, elektrik tesisleri ve B tipi tali orman yolu*” yapılmasıdır. Bu iki madde karşılaştırıldığında, bu alanlarda yapılacak olan tesislere ekleme yapıldığı ve bazılarının kapsamlarının tehlikeli boyutta genişletildiği görülmektedir. Değişiklikler birarada aşağıdaki tabloda görülebilir:

2003 Tarihli Yönetmelikte İzin Verilen Tesisler	2009 tarihli Değişiklikle İzin Verilen Tesisler
B tipi ulaşım yolu	B tipi tali orman yolu
koruma ve üretim amaçlı taşınabilir konteyner, karavan	Koruma, üretim ve <i>bakım</i> amaçlı konteyner/karavan
taşınabilir su deposu	Su deposu
toprak sulama havuzu	Sulama havuzu
su isale hattı	Su ihale hattı
su kuyusu	Su kuyusu
elektrik tesisleri	Elektrik tesisleri
YENİ EKLENEN TESİS	<i>Yangın havuzu</i>
YENİ EKLENEN TESİS	<i>Hangar depo</i>

Bu değişiklikler içinde, özellikle yapılacak tesisin adı aynı kalsa bile, hukuki niteliğini tamamen değiştiren “taşınabilir” ifadelerinin kaldırılmış olması dikkat çekicidir. Konteyner, karavan ve su deposunun başından “taşınabilir” ifadesi kaldırılınca, bu tesislerin daimi olarak yapılabilmemesinin önü açılmıştır. Burada, devlet ormanları içine yerleşme ve bina tesis yapma yasağına aykırı bir durum ortaya çıkmaktadır. Nitekim, geçici yapıların arazinin bütünleyici parçaları olmamaları nedeniyle yapılaşma esasları değişmekte, bu yapıların daimi olarak inşaa ile söz konusu yapılar, orman alanının bütünleyici parçası haline gelmekte ve orman mülkiyetinin maddesel kapsamına dahil olmaktadır.

Yönetmelięe eklenen ve tam olarak işlevi anlaşılamayan “hangar depo” tesisinin, geçici yapı olarak tanımlandığı ve toprak veya beton zemin üzerine yapılabileceğinin belirtildiğı görülmektedir. Burada hem kavramın tanımı, hem de beton zemin üzerine yapılabilecek oluşu tartışmaya açılabilir niteliktedir. Yapının tesis amacı, ağaçlandırma sahalarında elde edilen ürünlerin muhafaza edilmesi, her türlü hava hallerinde çalışanların sığınabilmesi ve malzemelerin saklanması olarak gösterilmiştir. Ancak, Türk Dil Kurumu Sözlüğünde hangar tanımına bakıldığında, bu kelimenin “uçak, araba, tarım aracı vb. nesnelere barındırmaya yarar kapalı yer” olarak açıklandığı ve dilimizdeki hakim kullanım biçimiyle de çok büyük bir alanı ifade ettiği görülmektedir. Çalışanları tüm hava hallerinden koruma amacına yönelik yapılan bir deponun; sağlam, dayanıklı ve her türlü teçhizata sahip olması gerektiğı açıktır. Geniş ve subjektif ifadelerle tanımlanan ve büyüklük ve inşaa kriterleri konusunda takdir ve denetim yetkisi İdareye bırakılan bu tesisin, yaratabileceğı tahribatlar açısından yapılaşma yasağı kapsamında dikkatle ele alınması ve incelenmesi gereklidir. Aynı hassasiyet, daimi olarak yapılabilecek yangın havuzları, sulama havuzları ve su kuyuları için de gösterilmelidir.

8. Maddede söz konusu sahalarda yapılan tesislerin, bu alanların üretim, bakım ve korunması amaçlı olarak gerçekleştirileceğı ifade edilmiştir. Yönetmeliğin ilk halinde, tesislerin inşaa amaçları arasında sayılmayan “bakım” amacı, metne 2009 değişikliği ile eklenmiştir. Ancak, bakım faaliyetinin süresini, Yönetmeliğin ilk halinde “biyolojik bağımsızlıklarını kazanma” olarak belirleyen düzenleme, 2009 değişikliğinde “ağaçlandırma” tanımından çıkarılmıştır. Bu konu, üzerinde hassasiyetle durulması ve belirsizliğin giderilmesi gereken bir noktadır.

2009 tarihli düzenleme ile, şüphesiz Ağaçlandırma Yönetmeliğinin pek çok önemli maddesinde değişiklik yapılmıştır. Kanaatimce, Yönetmelik içinde öncelikle ve dikkatle ele alınması gerekenler, ağaçlandırma faaliyetine konu alanları ve inşaa esaslarını belirleme konusunda yapılanlardır. Nitekim ormanlar başta olmak üzere doğal kaynaklardan yararlanma söz konusu olduğunda, yapılaşma usul ve esasları, hep en çok tartışılan ve mutabakata varılmasında güçlük yaşanan konu olmuştur.

Burada da hukuken yaşanması muhtemel bir ihtilaf söz konusudur. Ağaçlandırma sonucu elde edilecek sahalarda 6831 sayılı Orman Kanunu hükümlerinin uygulanacağı açıktır. Nitekim Orman Kanunu'nun 57/3. maddesinde “mülkiyeti hazineye kalmak üzere bu ağaçlandırmalar sonucu meydana gelecek ormanlardan “faydalanma” usulünün, Orman Kanunu'nun özel ormanlara ait hükümlerine göre yürütüleceğı” ifade edilmiştir. Burada yer alan “faydalanma” ifadesinin mahiyeti akla, Orman Kanunu'nun orman içi yapılaşmalara izin veren 17 ve 52. maddelerinde yer alan faydalanma usullerinin uygulanabileceğini getirmektedir. Daha açık bir ifade ile özel ormanlarda tanınan %6'lık yapılaşma izninin, ağaçlandırma alanlarında da geçerli olduğu iddiasında bulunulması mümkün müdür? Bu noktada hemen böyle bir ihtimalin kesinlikle düşünülmemesi gerektiğı ifade edilmelidir. Kanundaki faydalanma ifadesi, sadece “bu yolla kurulan ormanlardan elde edilen asli ve tali ürünlerin hak sahibi tarafından değerlendirilmesi⁴” olarak anlaşılmalıdır. Bunun dışındaki yararlanma usullerinde de, Yönetmeliğin üst hukuk normlarına aykırı olmayan hükümleri geçerli olacaktır. Bu yorumun dışına çıkarak, Orman Kanunu'nun yapılaşma konusundaki istisna hükümlerini kullanmak kesinlikle mümkün değildir. Nitekim mülga Yönetmeliklerde aynı endişe sebebiyle konuyla ilgili açıklama getirilme gereğı duyulmuştur. Ağaçlandırılacak sahaların tabi olacağı hükümler açıklanırken, “ bu suretle tesis edilen sahalarda 6831 sayılı Orman Kanunu hükümleri uygulanacağı ancak bu yerlerde hiçbir suretle yapılaşmaya izin verilemeyeceğı” ve bu sahalarda 681

⁴ 4122 sayılı Milli Ağaçlandırma ve Seferberlik Kanununun 8. maddesinde açıkça ifade edilmiştir

sayılı Orman Kanunu'nun 17 ve 52. maddelerinin yapılaşmaya ilişkin hükümlerinin uygulanamayacağı" da açıkça belirtilmiştir.

Değerlendirme ve Kanaat

Sonuç olarak, gelişen ve farklılaşan toplumsal talepler, ekonomik ve ekolojik dengeler karşısında mevcut hukuksal düzenlemelerin değişime uğraması kaçınılmazdır. Aksi halde, hukukun kendisinden beklenen toplumsal düzeni sağlama işlevini yerine getirmesi güçtür. Yönetmelikler, soyut üst hukuk normlarının ilgili İdare tarafından somutlaştırıldığı, uygulamaya ışık tutan ve sıklıkla değişime uğrayan hukuk kaynaklarıdır. Hiyerarşik normlar bütünü olan hukuk düzeninde, yönetmelikler yürürlüklerini üst normlardan alırlar ve bu normlara aykırı olmamaları kuraldır. Bu iç denetim, her zaman tam anlamıyla gerçekleşmediği için, yürürlüğü İdarenin takdir yetkisinde bulunan Yönetmeliklerin, sıklıkla üst normlara aykırılığı iddia olunmakta ve konu yargı sürecine taşınmaktadır. Bu süre içinde de hak kayıpları, hatalı uygulamalar ve öngörülemez tahripler yaşanabilmektedir. Söz konusu olan çevre ve doğal kaynaklara yönelik bir düzenleme olduğunda da, bu tahripler ve kayıplar geri dönülemez boyutlara ulaşabilmektedir. Ağaçlandırma faaliyetleri konusunda usul ve esasları belirleyen Yönetmelik hükümlerinin bu çalışmada ele alınan küçük bir bölümü de, bu bakış açısıyla ele alınıp irdelendiğinde özetle şu tespitlere ulaşılmıştır:

- Özel ağaçlandırmaya konu edilebilecek alanlar, Özel Çevre Koruma Bölgelerini dahi içine alabilecek şekilde sayıca artırılmıştır.
- Bu alanlarda inşaa edilebilecek tesis sayısında, nicelik ve nitelik olarak artış söz konusudur.
- Yapılmasına izin verilen tesislerin tanımı, büyüklüğü ve inşaa kriterleri belirgin değildir. Bu şekilde yapılan bir düzenleme, subjektif uygulamaları ve İdareye bırakılan geniş takdir yetkisini beraberinde getirmektedir.
- Söz konusu belirsizlikler karşısında, İdarenin gözetim ve denetim sorumluluğunun bir kat daha artması ve mevcut iş yükü zaten ağır olan İdarenin bu konuda zorlanması kaçınılmazdır.

Çalışmanın içinde detaylı olarak açıklandığı ve yukarıda da özetlendiği üzere, yapılan Yönetmelik değişikliği, başta 1982 Anayasasının koruyucu normları olmak üzere çeşitli açılardan diğer üst hukuk normlarına da aykırılık arz etmektedir. Bu aykırılıkların temelinde, Devlet fonksiyonlarını yerine getirirken, Anayasanın çevre korumayı Devlete bir görev olarak yükleyen amir hükmü karşısında dahi, İdarenin çevresel değerlere karşı takındığı irade yatmaktadır. Anayasanın emredici hükmüne ve orman mevzuatı hükümlerine açık aykırılıklar arz eden, telafisi mümkün olmayan zararlara yol açabilecek olan Yönetmeliğin ivedilikle ve ormancı hassasiyetiyle yeniden gözden geçirilmesi gerekmektedir.

Yönetmelik, hukuki aykırılıklar boyutu bir kenara bırakılıp, salt merak saikiyle ve basit bir mantıkla değerlendirildiğinde de bazı sorular ister istemez akla takılmaktadır.

- Milli Parklar kapsamındaki yerler, Turizm Bölgeleri kapsamındaki alanlar, maden arama ruhsatı kapsamındaki alanlar, hatta Özel Çevre Koruma Bölgelerinde ağaçlandırma yapılması gerekliliğini doğuran ve Yönetmelik değişikliğini zorunlu kılan önemli etken nedir?
- Özel ağaçlandırma faaliyetleri için arazi bulunmasında gerçekten güçlük mü çekilmektedir?
- Ağaçlandırma sahalarında inşaa edilecek tesislerin artırılması gerçekten bir "zaruret" sonucu mudur? Eski düzenlemedeki tesislerin yeterli olmadığı yolunda gelen toplumsal talepler veya yapılmış olan bilimsel çalışmalar var mıdır?
- Bu alanlarda ağaçlandırma ve tesis inşaa konusunda izinler verilirken, izne konu sahanın mevcut halini sürdürmesi ve ağaçlandırmaya konu olması arasında bir "üstün kamu yararı" kavramı analizi yapılacak mıdır? Yapılacaksa, hangi kriterlerle değerlendirilecektir? Büyük Flamingolar, kırlangıçlar, sakarmekeler, yılan kartalları, su samurları, saz horozları, *Caretta caretta* 'lar, kelebekler, çizgili mercanlar, sarıgözler, tarihi ve arkeolojik değerler ve sayamadığım daha pek çok kamusal emanetimiz, kendilerini belki de tek dostları ağaçların arkasındaki tehlikelerden mi korumaya çalışacaklardır? İzin yetkisini haiz İdare, takdir hakkını kullanırken, mutlaka esas alacağı objektif kriterler, bilimsel esaslar ve ortak iradeyi nasıl belirleyecek, bu kaynakların değerini nasıl somut hale dönüştürecek?

Kamusal emanetlerimizin zarar görmemesi ve hep daha iyiye ulaşabilmek adına kafamda Yönetmeliğin bütününe dair daha pek çok soru var... Ancak, sorularımı burada, İdarenin her düzenleyici işlemini mutlak suretle, **“kamu yararı”** esasına dayalı, **“bilimsel veriler ve nesnel kriterler”** ışığında ve **“hukuka aykırılık teşkil etmeyecek biçimde”** yaptığı ve yapması gerektiğine inancımı koruduğumu belirterek bitiriyorum.